



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **HEREDAD, s.r.o.**, se sídlem Radlická 897/29, Praha 5, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 15 Af 20/2012 – 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. 10232/11-1200-506330, zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo čtyři rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně vydaná ve dnech 27. 5. 2011, 1. 6. 2011, 16. 8. 2011 a 24. 8. 2011, kterými finanční úřad podle ustanovení § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl stížnosti žalobkyně proti postupu plátce odvodu, společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Žalobkyně podávala stížnosti jako provozovatel fotovoltaické elektrárny na postup plátce odvodu, jenž žalobkyni z dodané energie srážel solární odvod podle ustanovení § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o podpoře“). Žalobkyně totiž nesouhlasila s postupem plátce odvodu a domnívala se, že institut odvodu elektřiny ze slunečního záření je protiústavní. Finanční ředitelství naproti tomu v postupu plátce odvodu neshledalo rozpor se zákonem a uvedlo, že mu nepřísluší posuzovat případnou protiústavnost uvedeného institutu.

[2] Žalobou ze dne 19. 1. 2012 podanou dne 20. 1. 2012 se žalobkyně domáhala zrušení uvedeného rozhodnutí Finanční ředitelství v Ústí nad Labem i rozhodnutí finančního úřadu a dále požadovala přiznání náhrady nákladů řízení. Trvala na své argumentaci, že solární odvod je protiústavní, neboť porušuje princip právní jistoty a zákaz retroaktivity, legitimního očekávání a proporcionality, princip rovnosti a nediskriminace. Postup žalovaného je nadto v rozporu se zásadami berního práva v podobě porušení zásady daňové spravedlnosti, porušení zásady únosnosti a zásady primárně fiskálního účelu zdanění.

[3] Působnost finančního ředitelství přešla v průběhu soudního řízení s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, jež se tak stalo podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, žalovaným.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 15 Af 20/2012 – 99, zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud plně odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (dále též „solární nálezy“; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>), a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, (dále též „solární usnesení“; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Jelikož stížnost proti postupu plátce daně (§ 237 daňového řádu) je nástrojem pro řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem, nemohl plátce v rámci tohoto institutu posuzovat likvidační účinky solárního odvodu. Zároveň správce daně neměl při postupu podle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu oprávnění k tomu, aby mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Krajský soud proto za jedinou možnost nápravy, shodně se solárním usnesením, označil prominutí daně dle § 259 daňového řádu, které by bylo možným řešením, pokud by zákonodárce vytvořil mechanismus, na základě něhož by bylo možné zcela nebo částečně daň prominout. Tvrzení žalobkyně a důkazy o protiústavnosti odvodu nemohly být v daňovém řízení zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů; krajský soud proto nevyhověl žádnému z navržených důkazů týkajících se finanční situace žalobkyně. Svůj právní názor přitom doložil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Závěrem konstatoval, že nepřerušil řízení, ačkoli žalobkyně o přerušení žádala z důvodu podaného návrhu k Evropskému soudu pro lidská práva, protože výsledek řízení před uvedeným soudem nemohl mít vliv na rozhodnutí v posuzovaném případě.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 15 Af 20/2012 – 99, brojí kasační stížností doručenou dne 19. 2. 2015 zdejšímu soudu. Stěžovatelka se domnívá, že aplikací solárního usnesení dochází k odepření spravedlnosti. Stěžovatelka totiž nemá žádný účinný prostředek nápravy ve smyslu judikatury Ústavního soudu a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1

pokračování

k Úmluvě, což dokládá na rozboru institutů: žádosti o prominutí daně (§ 259 daňového řádu), hromadného prominutí daně (§ 260 daňového řádu) a žádosti o vrácení přeplatku (§ 155 daňového řádu). Prominout daň je přitom možné pouze do doby uplynutí lhůty k jejímu zaplacení, která činí 6 let (§ 160 odst. 1 daňového řádu). Jelikož po uplynutí patnáctileté doby návratnosti nemůže ochrana práv stěžovatelky efektivně zabránit protiústavním dopadům solárních odvodů, je třeba ochránit práva stěžovatelky nyní.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že moc výkonná ani nepřijala závěry solárního usnesení, ani nenastínila řešení, které by bylo možné považovat za účinný prostředek nápravy ve výše uvedeném smyslu. Proto je postup podle ustanovení § 237 daňového řádu jediným právním nástrojem, který má stěžovatelka ve své procesní dispozici. Za takové situace nemůže být v souladu s ústavním požadavkem přístupu k soudní ochraně, pokud „[...] soudy interpretují zákon tak, že v tomto jediném dostupném procesní postupu vlastně ‚z povahy věci‘ nelze řešit právě ty zásadní právní otázky, které jsou pro tvrzené porušení ústavně zaručených práv zcela zásadní“.

[7] Jelikož moc zákonodárná a výkonná nereagovaly na solární nálezy a solární usnesení, přičemž tak více jak 3 roky dochází k protiústavním zásahům do subjektivních práv stěžovatelky, musí obecné soudy přestat odepírat ochranu stěžovatelce s odkazem na nečinnost zákonodárce či ministerstva financí. Rozporný se solárním nálezem je závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který považuje nahrazení absence psané právní úpravy soudní mocí za problematické.

[8] Nejvyšší správní soud na jednu stranu v solárním usnesení nezpochybnil právo výrobců elektřiny postupovat podle ustanovení § 237 daňového řádu a na druhou stranu uvedl, že v navazujících řízeních není možné přezkoumávat protiústavní dopady na konkrétního poplatníka. Nejvyšší správní soud tak učinil z uvedeného prostředku v rozporu s čl. 4 a čl. 90 Ústavy České republiky, judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva toliko formální nástroj, který neumožňuje stěžovatelce domoci se nápravy protiústavní (ne)činnosti státu. Závěry solárního usnesení jsou tak v rozporu s ústavněprávními požadavky na účinné prostředky ochrany a citovanou judikaturou. Ústavní soud tím, že pouze mechanicky převzal závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, způsobil nezákonnost svého rozhodnutí a protiústavně zasáhl do práv stěžovatelky.

[9] Institut prominutí daně, navzdory závěrům Ústavního soudu, není účinným prostředkem obrany stěžovatelky, přičemž současná právní úprava nenabízí účinnou ochranu před „rdousícím“ efektem solárního odvodu. Zcela nepřijatelný je potom závěr Ústavního soudu, že poskytne ochranu po uplynutí patnáctileté návratnosti, „[...] jelikož takový přístup vůbec nechrání výrobce elektrické energie ze slunečního záření, kteří budou donuceni v důsledku srážení solárního odvodu ukončit svou podnikatelskou činnost a v době, kdy soudní moc hodlá plnit svou úlohu poskytnout těmto výrobcům ochranu před nečinností státní moci, již nebudou existovat“.

[10] Jelikož krajský soud se s odkazem na solární usnesení nezabýval aplikací ustanovení o solárním odvodu v individuálním případě stěžovatelky a nepřihlédl k navrženým

podáním a důkazům, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka rovněž navrhuje, aby zdejší soud přerušil probíhající řízení do doby rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, ke kterému podala stížnost vedenou pod č. 6259/15.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti došlém dne 12. 3. 2015 plně ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu. K argumentaci stěžovatelky pro zpřesnění uvádí, že se v případě odvodu vybíraného podle zákona o podpoře nejedná o srážkovou daň ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Správním orgánům nelze vytýkat, že postupovaly v souladu s jednoznačnou zákonnou úpravou, přičemž „[p]ro orgán moci výkonné je tak nutno zcela odmítnout možné spekulativní úvahy o protiústavnosti jednotlivých explicitních ustanovení zákonů, a to až do té doby, než jsou tato pro protiústavnost zrušena. Tato skutečnost nenastala“. Žalovaný uvádí, že stěžovatelčiny námitky byly již vypořádány v solárním nálezu a v solárním usnesení, a dále poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 80/2012 a sp. zn. 1 Afs 81/2012, podle nichž je především otázkou, zdali výkupní garantovaná cena je stanovena Energetickým regulačním úřadem s ohledem na odvod v dostatečné výši.

[12] Stěžovatelka v replice došlé dne 3. 4. 2015 k vyjádření žalovaného uvádí, že normativní vyjádření je třeba chápat v kontextu celého právního řádu, nejenom právní normy. Pokud Ústavní soud v solárním nálezu konstatoval, že solární odvod může mít protiústavní dopady v jednotlivých případech, je třeba najít vhodné mechanismy k zajištění přezkumu a ochrany před protiústavními dopady; v tomto smyslu je třeba vykládat i daňový řád a soudní řád správní. Stěžovatelka dále konstatuje, že ministr financí a ani zákonodárce nereagují na solární usnesení. Vzhledem k uskutečnění solárního odvodu v období leden až duben 2011 zároveň poukazuje na skutečnost, že prominout daně je možné ve smyslu ustanovení § 259 odst. 2 daňového řádu pouze v době do uplynutí lhůty podle ustanovení § 160 odst. 1 daňového řádu v délce 6 let, protože za téměř dva roky již nebude možné v případě stěžovatelky solární odvod prominout. Z toho důvodu stěžovatelka navrhovala přerušování řízení, které je podle jejího názoru v souladu s veřejným zájmem. Stěžovatelka nerozporuje výkupní ceny stanovené Energetickým regulačním úřadem podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o podpoře, nýbrž namítá zásah do svých práv zaručených ústavním pořádkem, přičemž tyto protiústavní důvody popsal Ústavní soud v solárním nálezu. Jelikož povinnost a pravomoc zohledňovat protiústavní aplikaci daňových norem je určena finanční správě, žalovaný se zjevně musí mýlit ve svém právním názoru. Závěrem stěžovatelka opakovaně navrhuje přerušování řízení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu nesprávně posouzené právní otázky krajským soudem [103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože přezkoumatelnost rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105). Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že se krajský soud nezabýval protiústavními dopady aplikace ustanovení o solárním odvodu v případě stěžovatele a nepřihlédl k jejím tvrzením a navrženým důkazům. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se nezabýval tvrzeními a důkazy stěžovatelky ohledně tvrzeného „rdousícího“ efektu solárního odvodu, protože vycházel zcela ze solárního usnesení, které výslovně popisuje důvody, proč nelze postup podle ustanovení § 237 daňového řádu využít k řešení konkrétních dopadů solárního dopadu ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v navazujícím řízení soudním. Jelikož krajský soud rozhodl o vypořádání námitek a důkazů v souladu s platnou právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu, nelze mu vytýkat nesprávný postup a zároveň tak nemohl založit nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku důvodnou.

[17] Nejvyšší správní soud k další kasačním námitkám konstatuje, že je při jejich posouzení vázán podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky především již zmíněným solárním nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, citovaným solárním usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, jakož i předcházející judikaturou zdejšího soudu (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 133/2013 - 49; ze dne 10. 6. 2014, č. j. 2 Afs 90/2013 - 36; ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 Afs 18/2014 - 48; ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Afs 103/2013 - 47; ze dne 18. 4. 2014, č. j. 8 Afs 3/2014 - 39; ze dne 16. 4. 2014, č. j. 2 Afs 106/2013 - 35; ze dne 26. 3. 2014, č. j. 8 Afs 91/2013 - 46; ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 Afs 119/2013 - 39; ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 94/2013 - 46). Tyto závěry byly potvrzeny nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14 (dále též „druhý solární náleží“).

[18] Institut rozšířeného senátu (§ 16 odst. 3 a § 17 až 19 s. ř. s.) je významným prostředkem k zajišťování jednotnosti rozhodování (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). „Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povolány ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotícího mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví“ (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 120.). Postavení rozšířeného

senátu a skutečnost, že problematika solárních odvodů byla komplexně posouzena právě v solárním usnesení, „[...] přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu“ (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. 2014. op. cit. s. 132.).

[19] Stěžovatelka předně namítá, že vzhledem k závěrům solárního usnesení nemá k dispozici žádný účinný prostředek nápravy ve smyslu judikatury Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě. Zatímco Ústavní soud poukázal v solárním nálezu na povinnost obecných soudů udělat v individuálních případech vše pro spravedlivé řešení věci (bod 88), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tento závěr ve druhém výroku solárního usnesení doplnil tak, že „[p]okyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu“. Citované závěry poskytují pro typově obdobné případy návod, jak za daných okolností postupovat. Ačkoli Nejvyšší správní soud si je vědom úlohy soudní moci – poskytovat ochranu subjektivním právům, je tak možné činit zákonem stanoveným způsobem (čl. 90 Ústavy). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně popsal postup, v rámci něhož se mohou daňoví poplatníci domáhat před finančními orgány a správními soudy věcného přezkumu solárního odvodu, a proto není možné se domáhat stejného přezkumu v rámci institutů, které pro svoji povahu, účelové určení či samotné znění zákona nelze použít. Stěžovatelka si zvolila k ochraně svých subjektivních práv prostředek, v rámci jehož aplikace soudy nemohly její případ věcně přezkoumat. Přitom případné zmeškání lhůt k prominutí daně v důsledku volby nevhodného procesního postupu stěžovatelkou není zde právně relevantní skutečnost, kterou by se musel zdejší soud zabývat. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku ohledně absence prostředků nápravy za důvodnou.

[20] Pokud stěžovatelka zastává názor, že postup podle ustanovení § 237 daňového řádu je jediným právním nástrojem k věcnému přezkumu solárního odvodu, zdejší soud v této námitce odkazuje na body 35 až 41 solárního usnesení, kde se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně zabýval důvody, proč nelze v rámci stížnosti podle ustanovení § 237 daňového řádu přezkoumávat účinky solárního odvodu na daňového poplatníka (srov. též body 29 a 30 druhého solárního nálezu). Stěžovatelka mylně zastává názor, že Nejvyšší správní soud na jednu stranu formálně schvaluje postup podle ustanovení § 237 daňového řádu (spočívající v podání žádosti o vysvětlení k plátcí daně, stížnosti, řízení před správcem daně a následně podání správní žaloby) a na druhou stranu vylučuje v takovém řízení možnost přezkoumat protiústavní dopady aplikace o solárním odvodu. Ze znění ustanovení § 237 daňového řádu, které upravuje institut stížnosti na postup plátce daně, přitom jasně vyplývá, že se jedná toliko o nástroj zajišťující ochranu poplatníka vůči plátcí daně při správě daně vybírané srážkou (srovnej Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer a. s., 2011. výklad k § 237.). V navazujícím soudním řízení se potom soudy přirozeně zabývají zejména jen námitkami týkajícími se pochybností poplatníka ohledně správně stržené nebo vybrané daně plátcem. Vzhledem k tomu, že

pokračování

soudní přezkum stížnosti na postup plátce daně je takto limitován předmětem institutu, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud se nezabýval námitkami ohledně vlivu solárního odvodu na ekonomickou situaci stěžovatelky a toliko odkázal na jejich irelevantnost (srov. bod 40 druhého solárního nálezu).

[21] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka nemá k dispozici pouze institut stížnosti na postup plátce daně, na který by byla bezvýhradně odkázána. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v solárním usnesení v bodech 48 až 57 nabídl úvahy ohledně alternativních prostředků nápravy. Nejvyšší správní soud si uvědomuje nedokonalost tohoto řešení a možné obtíže spojené se snahou o využití institutů v § 259 a § 260 daňového řádu ve vztahu k solárním odvodům. Na druhou stranu znovu připomíná, že obecné soudy mají ve zvláštních případech možnost poskytovat ochranu subjektivním právům i navzdory dlouhodobé protiústavní nečinnosti zákonodárce (nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 20/05, č. 252/2006 Sb.). Úkolem poplatníků je potom ale zvolit vhodný procesní postup, v rámci něhož mohou správní soudy individuální případy solárních odvodů přezkoumat.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že nevyhověl stěžovatelčině žádosti o přerušení řízení ve smyslu ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud připouští, že výsledek řízení před Evropským soudem pro lidská práva by mohl mít vliv na posuzování případů týkajících se solárních odvodů, jelikož judikatura uvedeného soudu je významným pramenem poznání Evropské úmluvy, kterou jsou tuzemské soudy vázány (srovnej čl. 10 a čl. 95 odst. 1 Ústavy). Jak bylo ale výše nastíněno, Nejvyšší správní soud považuje, opíraje se o judikaturu rozšířeného senátu a Ústavního soudu, argumentaci stěžovatelky za nesprávnou, proto se nedomnívá, že by stěžovatelka mohla uspět u Evropského soudu pro lidská práva a přerušení řízení tak v nyní posuzované věci nepokládá za vhodné (srov. možnost uvážení, kterou dává § 48 odst. 3 s. ř. s. soudu). Nejvyšší správní soud proto rozhodl bez přerušení řízení na základě zákona a v souladu s konstantní judikaturou správních soudů.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ačkoli žalovaný požadoval přiznání paušální náhrady nákladů řízení, zdejší soud mu ji nepřiznal s ohledem na konstantní judikaturu, která zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu